

Pravljice, ki jih je napisala Käthe Recheis:

Liang, prijatelj cvetja

Pepelka

Trnuljčica

Najnajmanjša vilinska deklica

Najmlajša vila

Žadasti jelenček

Pravljice spod peresa Friedl Hofbauer:

Princ Ahmed in vila Peri Banu

Srebrni zvonček

Mebiška vila

Mesečeva vila

Tom rimar

Carjevič in vilina hči

Käthe Recheis, Friedl Hofbauer in Annett Stolarski (ilustracije)

Smehljaj mesečeve vile
Pravlјice o vilah z vsega sveta
prva izdaja

Naslov izvirnika:
Das Lächeln der Mondfee
Feemärchen aus aller Welt

Copyright © 2008 Residenz Verlag
im Niederösterreichischen Pressehaus
Druck- und Verlagsgesellschaft mbH
St. Pölten – Salzburg

Copyright © 2010 za Slovenijo Mettis Bukvarna, d.o.o.

Založnik: Mettis Bukvarna, d.o.o., Maribor
Za založnika: Goran Potočnik Černe
Leto izida: 2010
Leto natisa: 2010
Prevedla: Anja Uršič
Lektorirala: Jana Kolarič
Uredil: Goran Č. Potočnik
Prelom in oblikovanje: Mateja Goršič
Tisk: Formatisk, d.o.o.
Naklada: 700

Knjiga je izšla s finančno podporo Mestne občine Maribor.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

398.2(100)(082)
821-34

RECHEIS, Käthe
Smehljaj mesečeve vile : pravljice o vilah z vsega sveta / Käthe
Recheis in Friedl Hofbauer ; ilustrirala Annett Stolarski ;
prevedla Anja Uršič. - 1. izd. - Maribor : Mettis bukvarna, 2010

Prevod dela: Das Lächeln der Mondfee

ISBN 978-961-92728-9-3
1. Hofbauer, Friedl
253259776

Käthe Recheis • Friedl Hofbauer

Smehljaj mesečeve vile

Pravljice o vilah z vsega sveta

Ilustrirala Annett Stolarski
Iz nemščine prevedla Anja Uršič

mettis
BUKVARNA

8
MESEČEVA VILA (*Kitajska*)

12
PEPELKA (*Francija*)

24
MEHIŠKA VILA (*Mehika*)

28
**CARJEVIČ IN
VILINA HČI** (*Bolgarija/Romi*)

37
**NAJNAJMANJŠA VILINSKA
DEKLICA** (*Anglija*)

41
**PRINC AHMED IN
VILA PERI BANU** (*Tisoč in ena noč*)

58
NAJMLAJŠA VILA (*Portugalska*)

70
LIANG, PRIJATELJ CVETJA (*Kitajska*)

80
SREBRNI ZVONČEK (*Sardinija*)

86
TRNULJČICA (*brata Grimm*)

94
TOM RIMAR (*Škotska*)

100
ŽADASTI JELENČEK (*Kitajska*)

Zelo dolgo je od tega. Nekoč je daleč daleč od tod živela lepa, mlada ženska. Ime ji je bilo Mei-Lin. Mlada, lepa Mei-Lin je živela na dvoru kitajskega cesarja. Vsak večer je pela in plesala v cesarskem hruškovem vrtu. Plesala je tako čudovito lahkonno, da se je zdelo, kot da se njene noge ne dotikajo tal, in ko je pela, je njen glas zvenel srebrno jasno kot piščal.

Lepa Mei-Lin je imela moža, ime mu je bilo Jang. Bil je dober lovec. Njegove puščice so zmeraj zadele cilj. Nekoč je odjahal na lov in prišel k zelenemu jezeru. Na bregu je stala čudovito lepa, čisto tiha gospa v obleki, ki je bila zelena kot jezero. Pomahala je Jangu, naj pride k njej, mu podarila šopek zelišč in potem izginila. Zelišča so dišala, kakor ne diši noben šopek zelišč na svetu. »Le kdo bi lahko bila ta lepa, tiha gospa v zeleni obleki?« je razmišljal Jang. »Vila?« Odjezdil je domov in, ne da bi prav vedel, zakaj, skril šopek zelišč v svoji sobi. Nekoč je Jang spet odjahal na lov. Njegova žena Mei-Lin se je dolgočasila, sprehodila se je skozi vse sobe in našla vilinski šopek. Radovedno je pokusila majhen košček zelišča. Komaj pa se ji je jezik do-

taknil zelišča, je dvignilo Mei-Lin v zrak in jo odnašalo vse više in više k oblakom, vse do Meseca. Tam je zagledala razsvetljen mesečev grad, stekla vanj in postala mesečeva vila.

Ko se je Jang zvečer vrnil z lova, ni bilo žene nikjer. Iskal jo je v hiši, na vrtu, pri sosedih, a nihče ni vedel, kaj se je zgodilo z Mei-Lin. Jang se je žalosten vrnil domov. Ko je stopil skozi vrata, je nenadoma opazil, da vsa hiša diši po šopku zelišč, ki mu ga je bila podarila lepa, tiha gospa ob jezeru in ki ga je skrila pred Mei-Lin. Potem pa je na tleh zagledal šopek in videl, da manjka majhen zelen košček zelišča. In

vedel je, da ga je Mei-Lin zapustila in da je za zmeraj odšla. Vonj vilinskih zelišč ga je vsega ovil in kot omamljen je tudi on odšel. Hodil je in hodil, s šopkom v roki, in se nenadoma znašel ob zelenem jezeru, kjer mu je bila z brega pomahala gospa v zeleni obleki. Nihče ne ve, ali je tam znova srečal lepo, tiho gospo in kaj se je z njim zgodilo.

Nekoč sta kitajski cesar in njegov čarodej, moder mož, sedela v hruškovem vrtu.

Bila je jasna jesenska noč. Na nebu je svetil Mesec. Veter je šelestel v listih, dokler niso zaplesali, in to je spomnilo cesarja na lepo Mei-Lin. Ko je pogledal v nebo, je imel občutek, da jo vidi plesati na bleščeči mesečevi ploskvi. Vzkliknil je: »Ko bi le bil na Mesecu!«

Tedaj je čarodej vzel bambusovo palico in jo vrgel v zrak. Palica se je spremenila v most, ki je vodil čisto gor v nebo. Cesar in modri mož sta se po njem povzpela na Mesec. Tam sta zagledala razsvetljen mesečev grad. Ob njem je stalo cvetoče drevo. Cvetovi so dišali po zvezdah in mandeljnih in marelicah. »Vstopiva vendar v grad,« je rekel cesar.

Mesečev grad je bil zgrajen iz srebra in kristalov in povsod so bili ribniki iz stekla. V njih so plavale steklene zlate ribice in opletale s svojimi repi. Med stebri in stebriči mesečevega gradu so plahutali stekleni ptiči. Cesar in modri mož se kar nista mogla nagledati.

Nenadoma je pred njima stala mesečeva vila in v njej sta spoznala Mei-Lin. Njena obleka se je lesketala kot mavrica. Smejala se je in njen smeh je bil kot zven steklenih zvončkov.

»Prisrčno dobrodošla!« je Mei-Lin pozdravila cesarja in čarodeja. »Kako pa sta prišla sem gor?« Potem je pomahala in prileteli so beli stekleni ptiči. Na njihovih hrbtih so sedele mesečeve deklice, skočile so na tla in plesale okrog cvetočega drevesa, zraven pa je zazvenela tiha mesečeva glasba. Cesar in modri mož sta zraven brundala melodijo, Mei-Lin pa je plesala.

Ko je bilo plesa konec, sta se cesar in modri mož vrnila na Zemljo. Ker nista pokusila vilinih zelišč, nista smela ostati na Mesecu. Cesar pa je naročil vodji dvornih glasbenikov, da je zapisal mesečevo glasbo, in glasbeniki so jo v njegovem hruškovem vrtu igrali na piščalih iz zelenega žada.

Nekoč je živel bogat trgovec, ki se je drugič poročil z žensko, ki je bila ponosna in ošabna in poleg tega še brezsrčna. Iz prejšnjega zakona je imela dve hčeri, ki sta bili – če je to sploh mogoče – še ponosnejši, še ošabnejši in še bolj brezsrčni. Tudi trgovec je imel iz prvega zakona hčerko, ki pa je bila pravo nasprotje svojih polsester, bila je tako lepa in prikupna kot nobeno drugo dekle v vsej deželi.

Trgovec je kmalu po poroki umrl in tedaj je vdova pokazala svoj pravi obraz. Njena pastorka je morala sleči lepa oblačila, namesto tega pa je dobila oguljeno, sivo haljico. Ni smela več z drugimi sedeti pri mizi, morala je pometati kuhinjo in hišo, čistiti lonce in ponve ter opravljati vsa težka dela.

Sobi njenih polsester sta bili razkošno opremljeni, spali sta pod naj-finejšimi pernicami in vsaka je imela svoje ogledalo, v katerem se je lahko občudovala od nog do glave. Ona pa je morala spati na trdi slamnjači v majčkeni podstrešni kamri.

Podnevi ni nikoli imela časa, da bi si odpočila. Zvečer je izčrpana obsedela v pepelu ob štedilniku. Zato sta se polsestri norčevali iz nje in jo klicali samo še: »Pepelka! Ela iz pepela!«

Življenje ubogega dekleta bi bilo neznosno, ko ne bi imela za botro vile. Kadar so bile vdova in polsestri na obiskih pri drugih bogatih družinah, se je vila – kakor je pač vilinska navada – nenadoma pojavila

v kuhinji, čeprav ne bi nihče mogel povedati, kako je prišla v hišo.
»Draga krščenka, ne bodi žalostna!« je imela navado tolažiti Pepelko.
»Tudi deklico v pepelu lahko doleti sreča. Nekoč ti bosta polsestri zavidali in si želeli, da bi bili tako srečni, kakor boš ti.«
»In tedaj,« je rekla Pepelka, »naj se jima godi slabo, in če bosta morali pometati pepel, ju bom zasmehovala.«
»O, ne,« je rekla vila, »tega ne boš storila. Saj vendar nočeš biti takšna kot onidve. Poleg tega pa – kdor je srečen, nima hudobnih misli.«
Ko je drugo jutro morala Pepelka česati svoji polsestri in jima urejati pričesko, imela je namreč spretne roke, je mislila na viline besede in ju ni vlekla za lase in ju ni zbadala z lasnicami. A iz dneva v dan ji je bilo teže tega ne početi.

Čas je mineval, Pepelka pa je bila in ostala deklica v pepelu in ni več verjela v srečo, ki ji jo je bila obljubila vila. A zgodilo se je, da je kralj njihove dežele priredil veliko slavnice v čast princu, ki se je vrnil z univerze. Trajalo naj bi tri dni, in vsak večer naj bi bil ples. Vse ugledne družine so bile povabljene v grad, ki je stal na griču blizu mesta.

Tudi vdova in njeni hčeri so prejele vabilo, saj so pripadale ugledni družbi. Pri najboljši šivilji v deželi so si naročile najdražje plesne obleke. Ko je prišel prvi dan slavnice, je morala Pepelka kar naprej tekati gor in dol po stopnicah, ker so potrebovale zdaj to, potem spet ono. Polsestri sta se kopali v odišavljeni vodi, se postili in nista smeli pojesti niti drobtinice, da bi si lahko zvečer tesno zategnili steznika. Stali sta pred svojima ogledaloma, se postavljali in obračali in se zdeli samima sebi nadvse lepi. Pepelka je morala počesati polsestri še umetelneje kot običajno. Medtem ko je eni pripenjala lase in drugi zvijala kodre, ni mogla misliti na nič drugega kot na slavnico zgoraj v gradu. Tako zelo si je želela, da bi bila zraven, da jo je bolelo.

»Pepelka,« se je ponorčevala starejša sestra, »ali ne bi tudi ti rada šla na ples tako kot me?«

»O, seveda bi rada,« je odgovorila Pepelka.

»Ti pa na ples!« sta vzkliknili sestri. »V svoji oguljeni halji! S pepelom na obrazu! Misliš, da bi princ plesal s pepelasto deklico?« In sestri sta se tako zelo smejali, da so se trakovi steznikov pretrgali in jih je morala Pepelka znova povezati.

Zvečer se je pripeljala kočija in vdova ter polsestri – vse sijajno nališpane – so vstopile. »Pometi kuhinjo! Ometi štedilnik!« so zaklicale Pepelki v slovo.

Pepelka je odšla na vrt. Zgoraj na griču je zažarel grad v soju brezštevlnih sveč. Pepelka je sedla v travo in jokala, kot da ji bo počilo srce.

»Krščenka, zakaj jočeš?« je vprašal nežen glas, in ko je Pepelka dvignila pogled, je stala pred njo vila.

»Jaz ... jaz,« je hlipala Pepelka.

»Ni ti treba povedati,« je nadaljevala vila. »Vem, zakaj. Rada bi bila v gradu kot tvoji polsestri in plesala s princem.«

»Z nekom, kot sem jaz, prav gotovo ne bi hotel plesati,« je odvrnila Pepelka. »Le zraven bi bila rada!«

»Zakaj ne?« je vprašala vila. »Čedne deklice kot ti naj bi plesale in bile vesele, ne pa da posedajo tu in jočejo.« Preiskujoče si je ogledovala vrt, pogled se ji je ustavil na gredi z bučami in zadovoljno je pokimala. »Prav to potrebujem. Ne bi moglo biti bolje. Krščenka, prinesi mi največjo bučo z grede.«

Pepelka je odrezala največjo bučo in jo prinesla botri, čeprav ni vedela, kako bi ji buča lahko pomagala, da bi šla na ples.

Vila je dvignila svojo čarobno paličico, srebrne in zlate iskre so pršile – in iz buče je nastala zlata kočija.

